

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 11 вересня 2014 року № 37 (564)

ДОРОГОЮ ЦІНОЮ

Сьомого вересня, в неділю, жителі селища Коцюбинське, що під Києвом, проводжали в останню дорогу Владислава Стрюкова. Він пішов на Схід добровольцем ще на початку літа. Воював у батальйоні «Донбас». Загинув під Іловайськом 29 серпня, коли, відповідно до домовленостей з Путіним, українські військовики вийшли на «гуманітарний коридор». Їх накрили залповим вогнем із «Градів» і «Ураганів» російські регулярні війська. Того дня полягли сотні українських хлопців. Достойних, ідейних, благородних чоловіків, які так безмежно любили свою Батьківщину, що готові були віддати – і віддали! – за неї свої життя.

Владислав – єдиний син у матері. На похоронах у неї вже не було сліз. Син назавжди пішов від неї 33-річним. А його трирічна донечка Іванна все намагається додзвонитися до татуся. Він любив її понад життя. Як переживе дитина біль тяжкої втрати, коли збагне, що батько вже ніколи не повернеться? Незагоєна травма душі затьмарить дитинство. А біль материнського серця вже ніщо не вгамує.

Попрощатися з героєм прийшли сотні, чи й тисячі людей. Сусіди, однокласники, друзі, співробітники, вчителі несли квіти до його домовини і, ледве вгамовуючи ридання, говорили про Владислава щирі слова поваги і любові, дякували матері за прекрасного сина, яким захоплюються і пишаються всі, хто його знав. А він і справді був лицарем! Адже на прю з ворогом, на смертний бій за незалежність Української держави стали її найкращі сини. На фронт вони пішли за покликом сумління, добровольцями. Сотні із них впали на полі бою і вже ніколи не повернуться до рідних. А вдома їх чекатимуть посивілі від горя матері, дружини і діти. Пам'ятатимуть друзі, бойові побратими.

Бійці батальйону «Донбас» проводжали Владислава до могили. Розповідали, що за відданість друзям і надійність його називали кам'яною стіною. З ним було спокійно і в бою, і в розвідці. Їхні слова бриніли сльозою. Відчувалося, що загибель Влада – велика втрата для кожного з них. Люди дякували бійцям «Донбасу» за те, що боронять Україну від ворога, захищаючи нашу свободу, просили відомстити за земляка.

Дорогою ціною розплачується Україна за свою незалежність. Ціною життя найвідважніших воїнів, жертовних і чесних громадян. Таких, як Владислав Стрюков. «Прости і прощавай», – казали йому земляки, за козацьким звичаєм проводжаючи у засвіти…

ВАКХАНАЛІЯ ТЕРОРУ

БОЙОВИКИ «ДНР» ЗАХОПИЛИ ДОНЕЦЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

У Донецьку 10 вересня здійснено черговий кримінальний злочин. Група озброєних бойовиків з терористичної організації ДНР захопила Донецький національний університет. Терористи вирішили призначити свого, деенерівського, ректора. Призначили Юрія Лисенка, доктора економічних наук, член-кореспондента НАН України, професора цього ж університету. Кабінет ректора Романа Федоровича Гринюка опечатали, вилучили документи з бухгалтерії університету, розставили на входах до корпусів озброєних бойовиків.

Бандитський терор триває…

ГЕОПОЛІТИКА

ПІСЛЯ САМІТУ НАТО. ВТРАЧЕНІ НАДІЇ?

Марія БАЗЕЛЮК

«Наша рішучість є сильною, як ніколи», – заявив напередодні відкриття у Вельсі дводенного саміту НАТО його Генсек Андерс Фог Расмусен. А у вітальному слові наголосив, що «нинішній саміт НАТО буде найважливішим за всю історію Альянсу».

Оскільки в центрі уваги його учасників – представників 60 країн світу – перебувала Україна, то такі заяви очільника НАТО прозвучали для неї багатообіцяюче. Тим більше, що і Президент Петро Порошенко сказав, що Альянс підтримує двосторонні дії країн – членів за надання військово-технічної підтримки Україні, зокрема, й постачання високоточної зброї окремими членами Альянсу. Оскільки для видворення російських окупантів з України потрібне, як повітря, високоточне озброєння, то ми майже були переконані, що нарешті отримаємо саме те, чого так довго чекали. Модернізація армії відбудеться – згодом.

Тепер, нарешті, обурення Заходу буде конвертовано в конкретні дії. Атмосфера, яка панувала в перший день роботи саміту, не давала підстав для інших висновків. Адже з часів «холодної» війни такої тональності в оцінках агресивної, тоталітарної політики Кремля ще не було. В Києві вже мають намір скасувати позаблоковий статус країни і прямувати до Альянсу. Бо навіть скептики вважають, що нині Україна має реальний шанс, і НАТО просто не зможе проігнорувати третю її спробу приєднатися до колективної безпеки. Першу, як відомо, 2004 року на Стокгольмському саміті заветував президент США Буш, другу, 2008 року, – Ангела Меркель. І зустріч Петра Порошенка з лідерами США, Німеччини, Великобританії, Франції та Італії, і засідання на найвищому рівні Комісії Україна – НАТО давали підстави вірити, що саміт у Ньюпорті справді стане «найважливішим за всю історію Альянсу».

Рішучість членів НАТО стимулювала і сама Росія, регулярні кількатисячні війська якої щойно, вже не ховаючись, увійшли в Україну, а її президент нагадав світу про ядерний потенціал РФ і російську воєнну потугу в цілому, яка за два тижні може захопити Київ. А далі – як для Путіна карта ляже…

Хоча у великій політиці здебільшого ігноруються такі моральні постулати, як сумління, та у випадку з Україною його поклик таки мав би достукатися до умів (чи сердець?) світових лідерів. Україна, яка позбулася свого ядерного потенціалу, повинна стати прикладом благородства у політиці для всього світу, який, у свою чергу, не мав би залишати її, обеззброєну, на розтерзання озброєної до зубів країни, вождь якої у своїй дикій жорстокості перевершив найлютіших катів Середньовіччя. Адже агресія Путіна не щезне просто так, і нема гарантій, що вона не повториться в іншому місці.

Закінчення на 2-й стор.

Дорогі читачі! Продовжується передплата на газету «Нація і держава» на 2014 рік.
Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2014 рік.
Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: на 1 місяць – 9 грн. 36 коп., на 3 місяці – 27 грн. 48 коп.
Передплатіть газету для себе, своїх рідних та друзів, зробіть внесок у розвиток української патріотичної преси.

ГЕОПОЛІТИКА

ПІСЛЯ САМІТУ НАТО. ВТРАЧЕНІ НАДІЇ?

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Однак, уже під кінець саміту в репортажах журналістів забриніли тривожні нотки. Виглядало на те, що в самих учасників саміту поступово зникає ентузіазм щодо реальної підтримки України: надання високоточного озброєння та «дорожньої карти» в НАТО. А коли радник Президента Юрій Луценко вискочив, як Пилип із конопель, із перерахуванням країн, які начебто готові надати Україні сучасне озброєння, то Польща, Італія та Норвегія негайно спростували його заяву. На жаль, підбір кадрів – чи не найслабше місце Петра Порошенка… Країни НАТО, як ми дізналися вже опісля, постачатимуть нам «нелетальну» допомогу. Ну, і з санкціями щодо Росії, схоже, дещо позволікають.

Утім, цьому є пояснення. Мінські переговори, на яких поряд із колишнім Президентом Леонідом Кучмою сиділи «керівники» терористичних організацій ДНР і ЛНР, перекреслили чи, в кращому випадку, віддалили перспективи України і стосовно реальної допомоги озброєнням, і щодо наближення до НАТО. А для західних країн «мінський саміт» став рятівною палицею від можливих «санкцій» Кремля та диких вибриків непрогнозованого Путіна. Ви домовилися у Мінську мирним шляхом урегулювати воєнний конфлікт і навіть надаєте «особливий статус» третині Донбасу – районам, непідконтрольним українській владі? Ще й демаркацію «спеціальної зони», за словами все того ж Луценка, маєте намір провести. І при цьому – жодного слова вимоги щодо виведення російських військ із території України. То навіщо вам високоточна зброя? Для охорони «демаркаційної» лінії терористичних анклавів тепер уже під назвою «спеціальних зон»? А чи не матимуть ті самі «зони» права вето, скажімо, щодо натівської перспективи, адже вони начебто будуть перебувати в складі цілісної України? Втім, у тій переговорній дурні непросто знайти раціональне зерно навіть тим, хто дуже цього хоче.

Тим часом, отримавши підстави ще для більшого нахабства, Москва строчить Україні нові вимоги, які частково озвучує одіозний міністр Лавров. Федералізація країни, відмова від членства в ЄС і НАТО, відведення українських військ із Донбасу аж до тієї лінії, на яку Москва вкаже, конституційна реформа – також за сценарієм Кремля, статус російській мові – це далеко не повний перелік вимог знахабнілого окупанта. У них, думаю, і про традиційну російську квоту в парламенті та уряді йдеться. І про зачистку «ідейних» – поки що на фронті – також.

Кажуть, якщо Всевишній хоче когось покарати, то відбирає розум. То чому саме з тих, покараних Господом, формує свою команду наш Президент? Вони ж підуть на будь-які поступки Путіну, на якого вже давно очікує трибунал у Гаазі. У всьому світі з терористами не сідають за стіл переговорів. А ми сіли. І ганебно провалили. Комплекс меншовартості – навряд чи виліковна хвороба. І для уражених ним людей нема місця в політиці. Їх має позбутися Петро Порошенко – Президент, якому все ще довіряє український народ.

Марія БАЗЕЛЮК

ДОНЕЦЬКІ ХРОНІКИ

«СПЕЦІАЛЬНА ЗОНА», ЯК РЕЗЕРВАЦІЯ ДЛЯ УКРАЇНЦІВ

Марія ОЛІЙНИК

Поки Президент України Порошенко виголошував полум'яні промови в Маріуполі, Ахметов доставляв колону гуманітарної допомоги, а РНБО пообіцяла роздати тамтешнім городянам зброю, Юрій Луценко розказав нам, донеччанам, як ми скоро заживемо в обнесеній муром терористичній резервації, демаркація кордонів якої, за його словами, вже здійснюються.

Саме про це заявив голова партії "Блок Петра Порошенка", радник Президента Юрій Луценко. Спецстатус отримають тільки райони Донбасу, не підконтрольні Києву.

«Протокол чітко визначив: мова не йде про особливий статус двох областей. Там чітко написано: тільки ті райони, які не підконтрольні українській владі в двох областях», – сказав він в ефірі «Свободи слова» на каналі ICTV 8 серпня. При цьому повідомив: «Зараз відбувається демаркація позицій, які займають українські війська і які на сьогоднішній день українські війська не можуть зайняти».

Як зазначив Луценко, особливий статус отримають деякі райони Донецької і Луганської областей, які в цілому займають близько третини території українського Донбасу. І підкреслив – таким чином буде створена «спеціальна зона» у складі цілісної України.

За словами радника Президента, ця зона може бути ізольована і обнесена інженерними спорудами.

«Мінський протокол означає, що Україна є цілісною. Навіть тимчасово непідконтрольні нам райони «Лугандона» все одно є частиною України. Кордон стає нашим, і ми повинні ізолювати цю спеціальну зону, взяти її під контроль, у тому числі інженерними спорудами, і запропонувати їм змагатися не тільки зброєю – рівнем життя», – заявив він. Далі я не буду тут наводити те, що він казав, бо воно свідчить, що Луценко повний невіглас. Приміром, казав, що Україна і Лугандон будуть жити як дві Німеччини (?!). Якщо в Україні успішно пройдуть реформи, стане краще жити, то і ми, лугандонці, попросимось назад в Україну!

Луценко ділить громадян України на дві категорії: «лугандон» і «не лугандон»? Громадян України, які живуть на Донбасі, відтепер голова президентської партії «Блок Петра Порошенка» зневажає і називає «лугандонами». Хотілось би почути від Порошенка, як він ставиться до спеціальної зони «Лугандон», чи поділяє таку її назву. Крім того, Луценко вжив термін «демаркація», що означає визначення лінії проходження кордону на території суміжних держав, та аж ніяк не цілісної України.

Фактично Луценко пропонує легалізувати таке собі «Придонбасся». Та ще й за кошти України їм кордон побудувати. Віддамо не підконтрольні Україні території тим, кому вони підконтрольні: терористам з автоматами Калашникова, наші заводи, наші природні ресурси – задарма.

Все одно, що бандит зайшов до твоєї квартири, зайняв спальню і заявив, що нікуди йти не збирається. А ти спробував сам вигнати – не виходить; з сусідами – також ні. От і вирішив: хай живе, спить на твоєму ліжку, телевізор твій дивиться; а йому в спальню ще й міжкімнатні броньовані двері треба поставити, аби собі безпечніше було. А щоб вигнати непрошеного гостя – розуму немає. Мабуть, Луценко поспілкувався з терористами з ДНР та ЛНР, і вони його напоумили таке верзти.

Не завадило б Луценку спитати й нормальних донеччан, що вони думають з цього приводу, а саме, на предмет його прозорикувань. Чи хочуть, щоб їх загнали в терористичну резервацію – без роботи, грошей, соцгарантій, перспектив; без інтегрованості власне в Україну, та ще й в оточенні убивць, бандюків, у реальній окупації, де життя і здоров'я твоє і сім'ї залежить від настрою дебіла з АК. Невже Луценко не знає, що терористичні організації ДНР та ЛНР ніхто на Донбасі не підтримує, навіть ті 20 відсотків, які голосували на так званому референдумі 11 травня, втекли через війну, грабунки та мародерство. Зупинена робота підприємств за винятком об'єктів життєзабезпечення міста. В результаті 350 тисяч донеччан позбулися роботи. Стараннями «ДНР» на сьогоднішній день в Донецьку постраждало або було зруйновано понад 1300 об'єктів. Це житлові будинки, школи, дитячі сади, спорткомплекси, об'єкти інженерної інфраструктури, об'єкти життєзабезпечення, промислові підприємства. У Донецьку 75 тисяч школярів та 53 тисячі студентів не можуть розпочати навчання. Понад 48 тисяч дітей не можуть відвідувати дитсадки.

75 відсотків мешканців Донецька стали тимчасовими біженцями, покинули своє житло, втратили роботу, але сподівались повернутись. І що цим біженцям робити? Хто нас чув, коли ми виходили на Євромайдан у Донецьку і кричали про те, що у нас події відбуваються дуже серйозні, як би пізно не було! А треба було, як у Харкові чи в Дніпропетровську, зачистити Донецьк від кримінальних злочинців, які втретє шостого квітня захопили приміщення Донецької ОДА ще без зброї. Хтось нас, нормальних, у Києві почув? Коли здавали приміщення усіх військових частин разом зі зброєю, в яких тепер розташовані бойовики, хоч хто-небудь зреагував? Коли банда Гіркіна (Стрєлкова) відступала зі Слов'янська, ми кричали: розбийте їх на 150-кілометровій трасі, до якої 4 години ходу. Звернули на наш крик увагу? Ні! Говорили, що в місті їх легше буде розбити! Розбили??? А, тепер ми, українці, виявилися не потрібні, відпрацьований матеріал! Думаєте, що, кинувши нас напризволяще, як це робила наша влада всі 23 роки Незалежності, і відгородившись колючим дротом чи чим там Луценко збирається відгороджуватись, ви вирішите проблему? Сильно знову помиляєтесь!

Закінчення на 4-й стор.

НА ПУЛЬСІ

«Поляки стануть разом з українцями і чинитимуть опір»

З 2 по 13 вересня у Львові триває третій українсько-польський «Фестиваль партнерства», який у цьому році є не лише культурною подією, а способом показати українцям, що поляки солідаризуються з Україною. Про це під час прес-конференції з нагоди відкриття фестивалю розповів генеральний консул Республіки Польща у Львові Ярослав Дрозд.

«Символом цьогорічного фестивалю є дві лавочки, розфарбовані в кольори національних прапорів Польщі та України, які стоять поряд. І це не просто лавочки. Всі ми знаємо, що з лавочок легко зробити барикади. Цим символом ми показуємо, що солідарні з Україною в цей важкий час, що станемо разом і чинитимемо опір тому, що насувається на Україну зі сходу. Бо це суне не тільки на Україну, а й на Європу», – зазначив генконсул. Він також заявив, що цьогорічний фестиваль має на меті показати Європі, що в Україні, незважаючи на події на сході, є порядок і спокій, і їй треба допомагати. «Це посил Європі, запрошення приїжджати сюди, розвивати бізнес спільно з українцями, запрошення туристам», – заявив Ярослав Дрозд.

У рамках фестивалю відбуватимуться концерти та театральні вистави за участі митців та театралів Республіки Польща.

На семінарах польські представники місцевого самоврядування розповідатимуть про свій досвід у становленні культури громадського простору в теорії та практиці, як розвивати та вберегти такі культурні пам'ятки, як дерев'яні церкви.

Відкриття фестивалю відбулося 6 вересня перед Ратушею на площі Ринок. Квитки на концертні заходи коштуватимуть 30 грн. Гроші, зібрані під час культурних акцій, буде передано на потреби дітей учасників АТО.

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Парфенюк Василь	(067) 294-85-84
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

НА ЛІНІЇ ВОГНЮ – «ВІЛЬНІ ЛЮДИ»

ОПЕРАЦІЯ «МАРШРУТКА»,

або Як волонтерки Галя і Оля врятували 25 українських бійців

Їдемо під Волноваху маршрутом через Лозову і Павлоград. Веземо допомогу: тепловізор, прилади нічного бачення, рації. Два буси під зав'язку забиті допомогою військовим. У Галі дзвонить телефон. Вона, відповідаючи, переходить на російську, в голосі сталеві нотки, чеканить слова, редукує голосні, гостро, по-московському вимовляє «г»: «Гаспадін афіцер! Я все паняла. Да-да. Перезваню. Канешна же». Дзвінок був від російського офіцера ГРУ із позивним «Рязань». Вона позначує його в своєму телефоні: «Окупант». Окупант «Рязань» вийшов на Галю, щоби повідомити їй, якщо група наших військових, які перебувають під Амвросіївкою в оточенні російських військ, не здасться в полон, їх накриють з його слів («мать-перемать») «Градами» і «Ураганами», так що від них і пилу (знову «мать-перемать») не залишиться.

Спитайте мене: «Звідки у російського грушника Галин телефон?»

Все просто.

Наша волонтерська група допомагала 26-й бригаді. Хлопці телефонували Галі і озвучували потреби в необхідних для них речах. Все, що діставалось, їм привозили. Зв'язок з Галею тримав розвідник Олег. І він саме додзвонився до Галі, коли потрапили в оточення. Якщо б розвідгрупа Олега була сама, вони б, напевно, ні в кого не просили допомоги і самі вибрались. Але до них в цьому котлі приєднались ще двадцять людей з інших бригад і серед них – тяжко поранені. Олег, як командир, взяв на себе відповідальність ще за двадцять людських життів. Минає день за днем. Ні їжі, ні води. Повідомлення в штаб АТО і керівництву нічого не дають. Тоді Олег потелефонував Галі. Вона разом із подругою, однією з найжертовніших підприємців-волонтерів, Ольгою знайшли в Амвросіївці знайому жінку, безстрашну українську патріотку, яка погодилась піти і передати в узгоджене місце продукти і воду. Жінку затримали окупанти. Хлопців вона не здала. Дала кацапні Галин телефон, за яким мала нібито одержати подальші інструкції. Так «Рязань» і вийшов на Галю. І дав ще один номер, за яким Галя мала повідомити окупантам рішення наших хлопців. Чи погоджуються вони здатися. Другий, з ким Галя вела перемовини, мав позивний «Шах». Він запропонував, що вони самі підійдуть до наших бійців з білим прапором і ще перепитував, чи не почнуть наші відстрілюватись. З цього, вже перемовляючись з Олегом по іншому телефону, зробили висновок, що, по-перше, кацапи не вирахували, де перебувають наші хлопці і, по-друге, що навіть оточених українців окупанти насправді дико бояться. Бо в їхніх голосах явно відчувався страх, замішаний на дикому роздратуванні щодо затятості наших бійців.

Тепер треба було діяти вже нам усім. Підняти хай в інформпросторі, дістатися до тих, хто віддає накази. Кого тільки ми і всі наші друзі, знайомі, не трясли телефоном вдень, ввечері і вночі 5 вересня. Можливо, на когось таки, ці наші волання і погрози в телефон під акомпанемент вибухів і пострілів вже після перемир'я під Волновахою подіяли. І за це також подяка журналістам, які із столиці постачали «впливові» телефони. Та все ж головна відповідь від Міноборони через посередників була: «Ми в курсі. Не заважайте нам працювати». Враховуючи, що «в курсі» чули вже не перший день, а хлопці скоро як тиждень голодують, Галя і Оля вирішили визволяти бійців самотужки. І те, що вони добились того, що наші бійці вже у безпеці, – результат лише одного: коли ти щось робиш з Богом, із молитвою – хоч ціле військо буде проти тебе, ти переможеш, бо з тобою Бог. І коли вже нарешті наші командувачі це зрозуміють?!

Одне слово, Галя і Оля знайшли таки людину, водія маршрутки, який погодився вивезти хлопців з оточення через сепарські блокпости у розташування наших військ. Утім, діяв він, отримуючи інструкції від українського командування. З чого можна зробити висновок, що рейвах, піднятий в інформаційному полі, дав результат. І воно, тобто командування, заворушилося. Вже по звільненні Олег, розмовляючи з Галею, розповів, що коли сепари зупиняли їхній бус, водій, виходячи, кожного разу перевтілюючись у новий образ, розповідав їм такі фантастичні історії, що ті, відкривши рота, їх пропускали. Власне, десь вже опівночі в неділю Галя зателефонувала усім нам і радісно повідомила, що з Божої волі хлопців звільнено і вони в безпеці. Тож вдячні Богові і усім, хто долучився до порятунку 25 життів наших синів і братів, Галя, Оля і усі волонтери харківської групи «Вільні люди», кожен по своїх домівках, нарешті мирно вляглися у свої ліжка і міцно заснули.

ПЕРША РОТА

Є трохи часу і можу написати про першу роту з 92-ї бригади. Мій друг, розвідник, розказував і плакав, а проблема одна і та ж – це дилетанти-командири. Цю роту збирали і екіпірували всім миром, там навіть безпілотник був, і дорогущі прицілі і бойовий дух, і класні (бувші афганці, десантники) солдати, але їм не пощастило з «високоблагородієм», який допустив просто кричущі помилки. Колона йшла троє діб з короткими півгодинними привалами, каже виживший водій, що деякі майже непритомніли від напруги і недосипу. Ніякої розвідки не робили, а проводив їх дорогами місцевий мешканець, який їхав попереду колони. Командир не знав про те, що Комсомольськ на короткий час був «сепараторський» (після розстрілу роти, Нацгвардія бандитів вибила) і на повороті на Старобешево їх чекала засада. Специ кажуть, що скоріш за все, там був всього один град, мінометів і кулеметів трохи, і бандитів набагато менше ніж наших.... Але вся техніка знищена (першими запалали бензовози), крім танка, який дорогою зламався і відстав, з 370 чоловік лишилось у живих біля 120 (правда, можливо хтось ще знайдеться). Були й герої, які встигали виносити людей з-під обстрілу і навіть мертвих виносили... А офіцер, який зараз у шпиталі, звонив друзям у частину і просто голосив про те, яка бездумна смерть стількох людей, які готувались, тренувались і не зробили жодного пострілу... Двоє живих уже вранці дістались частини (окрема історія, як їм це вдалося).

У школах діють за обставинами?

Потелефонувала волонтерка Олена з Красноармійська. Розповіла, що через годину, як батальйон «Донбас» виїхав з міста, з адміністративних та бюджетних установ, закладів освіти та культури були зняті державні українські прапори і заклеєні великі патріотичні плакати. До міста приїхали сепари із Дмитрівки і пригрозили, що скоро зайдуть у місто і тих, хто за Україну, будуть розстрілювати цілими вулицями. Коли патріотичні волонтери почали у місцевої влади і директорів шкіл вимагати пояснень з приводу зникнення державної символіки, керівник одного з ліцеїв сказала, що потелефонувала до Міносвіти і їй сказали, що це питання місцевого, а не загальноукраїнського рівня. І нехай школи діють за обставинами. Чи так і має бути? Хто скаже?

ПРО ПАСТКУ ДЛЯ 92-ої

(Розповідь офіцера, свідка розгрому нашої військової колони)

«Нам дали наказ їхати по вказаному маршруту, і ми поїхали. Три доби пересувалися, по півтори години хлопці відпочивали за кермом. Потім біля нас сів гелікоптер, передали карту із затвердженим маршрутом. І по цьому маршруту ми приїхали прямо в пастку. Зараз чомусь кажуть, що ніхто не знає, хто дав наказ, щоб 63 бронемашини доїхали до місця, де їх знищать. Цікаво, що письмових наказів дійсно не було. Все в усній формі.

Йшли полями від тактичного пункту 51-ї бригади до їхнього командного пункту. Від нього нас вже почали обстрілювати. Як і 51-у. Її, до речі, майже всю там розбили. На командному пункті отримали наказ супроводжувати паливні заправники. Командир колони вирішив послати в той бік частину колони. Їхати треба було до колгоспу «Авангард». У результаті там не виявилося ніяких заправників. Подивились по карті, куди нас спрямовують – все синє, тобто ми бачили по мапі, що місця, куди був наказ рухатися, зайняті російськими окупантами. І у Георгіївці, куди ми йшли ніби на підмогу нашим військам, які потрапили в оточення, – їх там вже два дні як не було. Але наказу не могли ослухатися. Противник, коли дійшли до третьої точки вказаного нам маршруту, почав нас громити з різних боків «Градами», «Ураганами», мінометами. Одразу – по середині колони. Це взагалі була місцевість, всебічно пристріляна ними. Мешканці розповідали, що російські війська облаштовували тут свої позиції три дні. Власне, вони зайшли на цю територію 24 серпня, синхронно з тим, як ми отримали задачу: йти «в їхні обійми». Техніку втратили. Через кілька днів по цьому ж маршруту направили ще одну нашу колону. Росіяни за цей час встигли почистити цей квадрат від згорілого металу. І їм на заклання нових відправили. За принципом: «Жеріть, хоч подавіться».

Як виходили з-під обстрілів? Хто полем побіг – над ними безпілотник російський і одразу за його наводкою мінами по п'ятках пацанам. Ми перележали у зеленці. Потім добралися до Комсомольська. Там місцеві нас перевдягли у цивільне, нагодували і попередили, що треба відходити, бо місто, певно, буде до вечора зайняте росіянами. Доправили нас до Ольгіно. І там п'ять годин лежали у кущах. Щоб нас забрати, бізнесмен чугуївський дав два автобуси. За нами приїхали і нас врятували волонтери. З нашої групи ми двох не знайшли, є тяжко поранений і сильно обгорілий. Ще один хлопець наш у полоні. Він сам луганський. Вирішив пробиратися додому. Його сепаратисти на блокпосту затримали. Показав паспорт. Потім вони дістали списки бійців з фото із нашої бригади. Ідентифікували його і заарештували.

Найнеприємніше в цій ситуації, що хлопці, фізично підготовлені і морально вмотивовані, рвалися на фронт. Дуже хотіли показати свої бойові вміння, чому навчилися. І так все бездарно вийшло. Зараз у них дуже важкий психологічний стан – у тих, хто вибрався. Майже всі переконані, що невідомо з яких міркувань, але їх здало «на утиль» вище командування. Ті, хто вийшов з полону, називають конкретне прізвище. Не буду його оприлюднювати, бо зараз цього генерала по теліку дуже хвалять і називають героєм, як, власне, ще одного тепер орденоносного командира добровольчого батальйону, бійців якого, саме тих, що вижили в Іловайському котлі і повернулися, офіційні військові чини називають «незаконним бандугрупуванням».

P.S. Ще півтора місяця тому розмовляла з бійцями добровольчих батальйонів, до яких їздили з волонтерською допомогою, і вони, як у воду дивлячись, одностайно висловлювались, що не потрібні не тільки зовнішньому ворогові, але і внутрішньому – у вищих ешелонах влади. І їх спробують одним махом знищити. Власне, Іловайськ – тому підтвердження. Але судячи з того, що відбувається з частинами регулярної армії, які вони отримують накази від вищого командування, – це стосується їх також. Тоді як на командирів, які врятували життя своїх бійців, не дали противнику перетворити їх на фарш, заводять кримінальні справи і всіляко дискредитують. Приклад – «Прикарпаття».

Щось у нашому «датському королівстві» не так…

Сторінку підготувала
Ольга БОНДАР-РІЗНИЧЕНКО

 ДОНЕЦЬКІ ХРОНІКИ

«СПЕЦІАЛЬНА ЗОНА»,

ЯК РЕЗЕРВАЦІЯ ДЛЯ УКРАЇНЦІВ

Тепер все стало на свої місця. Дуже хочу помилитися, але якщо результатом перемир'я стане нехай навіть часткове, але визнання «ЛНР» і «ДНР», знайте, – з цього моменту України вже немає. Росія на Донбасі не зупиниться, якщо капітулюватимемо зараз, погодившись на умови бойовиків, хоча б на частині території Донбасу, тоді все – цією угодою ми визнаємо право сепаратистів на Новоросію. Тоді ми дуже скоро забудемо про наші південні міста, ну, а там і до Києва справа дійде, повірте, це питання тільки часу.

Після підписання мінських домовленностей та «роз'яснення» їх суті радником Президента України, головою президентської партії «Блок Петра Порошенка» Юрієм Луценком став зрозумілим план здачі України Путіну. Спочатку це був план в.о. Президента України Турчинова–Яценюка, а тепер вже це і план Президента України, оголошений його радником. Починаючи з подій у Криму, ясно було, що зважитись на такий крок Путін не міг без підтримки Європи та домовленостей з керівництвом України. Кожен виступ Яценюка і Турчинова виправдовував злочинну бездіяльність армії і закликав до неспротиву. Проросійське населення Криму разом з «зеленими чоловічками» з РФ завершили анексію Криму.

Точно такий же план розроблений і для південно-східних областей України, починаючи від Луганської і закінчуючи Одеською. Тільки тут не вдалося повторити кримський бліцкріг, бо мешканці областей відмовились підтримати цей план, появись добровольчі батальйони. І почалися арешти і вбивства спочатку проукраїнських активістів, а потім – і бізнесменів, і просто нормальних людей, тих, хто хоче жити в Україні, а не в «ДНР», «ЛНР» чи «Новоросії». А Ренат Ахметов тільки гудів. Тепер Порошенко, вустами свого радника пропонує нам жити на окупованій Росією території «Лугандон». Схоже, що заклик «услышать Донбасс», який став крилатим і який виголошувала найреакційніша і прорадянська частина Донбасу – регіонали та комуністи, тепер почули в Києві. І не почули інший Донбас – український, політичні погляди якого були відмінні від тих, хто виступав за «каноническое православие-СССР-Янукович-русский язык-Россия-Путин». Цей Донбас ніхто не чує й досі. Ні в Києві, ні в Брюсселі. Хоча його піддають жорстоким репресіям і тортурам, вбивають, затримують і кидають до катівень СБУ, в підвали всяких там батальйонів, знущаються, калічать, гвалтують, грабують.

Не почув нас ніхто, коли на проукраїнському мітингу 13 березня проросійські злочинці на центральній площі Донецька зарізали 22-річного патріота Дмитра Чернявського, а учасників мітингу серйозно покалічили. В лікарню, в основному, з черепно-мозковими травмами потрапило 29 осіб. Деякі стали інвалідами, деякі лікуються й досі.

Не почули й депутата Горлівської міської ради Володимира Рибака, якого 17 квітня викрали тільки за те, що хотів зняти з приміщення ради державний прапор Російської Федерації та повісити Державний прапор України. Це коштувало йому життя. Його доставили в м. Слов'янськ, де 19 квітня його, 19-річного студента КПІ Юрія Поправка та 25-річного студента Івано-Франківського інституту нафти і газу Юрія Дяковського з м. Стрия, після звірячих катувань, Бєси і Стрелкови ще живими, з розпоротими животами, з прив'язаними наплічниками з піском, утопили в річці.

Не почуто й Валерія Сала та його побратимів. 7 травня бойовики Донецької республіки викрали Валерія в с. Шандриголове Краснолиманського району і заживо спалили у його ж машині. Про початок терору, етнічних, політичних чисток, мародерств, масових вбивств я писала в газеті «Нація і держава», за 15 травня 2014 року, ч. 20.

Людей продовжують викрадати, вбивати і катувати й зараз. То що нас чекає в Луценковому «Лугандоні»? Мабуть, чули трагічну історію Ірини Довгань з м.Ясинувата, яку викрав з власного будинку «доблесний» батальйон «Восток» Ходаковського і віддав її на катування осетинським карателям. Вона чудом залишилась живою завдяки закордонним журналістам, які випадково там появились. Жінку закутали в державний прапор України і осетинські покидьки били, катували її, обзивали фашисткою і зрадницею. Ось що твориться сьогодні на Сході України.

Людей з проукраїнською позицією «правильні» сталіністи і росіяни – націонал-шовіністи називають зрадниками Донбасу, фашистами, що підлягають знищенню. А може, ви почули реакцію обурення від Ахметова, Левченка, Лук'янченка? Або хоча б одного депутата Донецької міської ради з 90 осіб, чи хоч одного депутата обласної ради? Чи, може, народні депутати від 22 округів Донеччини обурилися діями карателів, у тому числі обурилися жінки – народні депутатки – Тетяна Бахтеєвата, Олена Бондаренко?

То що, у «ватників» немає жодного права оголошувати себе «правильними» жителями Донбасу, а інших, «неправильними»? Це зрозуміло. А от хто дав право Луценкові оголосити нас «лугандонцями»? І віддати на знищення. Чому Луценко вирішив, що в Донбасі пріоритетне право бути почутими повинні мати російські агресори, прихильники Леніна-Сталіна та «русского міра», кримінал та керівники ПР, а не ті, хто хоче жити в цивілізованій європейській Україні?

Донбас не належить горстці покидьків, які опинились при владі, провели незаконний референдум і розв'язали тут війну. Донбас належить нам, тим 80 відсоткам мешканців Донбасу, які хочуть жити в Україні, а не в РФ, «ДНР», «ЛНР», «Новоросії» чи «Лугандоні», але які змушені сьогодні рятуватися від знищення поза межами «ДНР» та «ЛНР». Не ми першими взяли зброю в руки. На Донбасі ніхто нікого не бив за те, що хтось говорив на рідній мові, або за те, що люди пишаються свої прапором чи ходять до свого храму.

Ми не приїжджали в іншу країну і не вбивали громадян тієї країни тільки за те, що вони скинули диктатора, захотіли жити за цивілізованими європейськими цінностями. Зате агресор прийшов до нас, заткнув нам рот і позбавляє всіх людських прав.

А Україна 5 серпня в Мінську сідає за стіл переговорів і підписує протокол із двома кримінальними злочинцями, які є главарями терористичних організацій «ДНР» та «ЛНР» і проти яких порушені кримінальні провадження та яким суд обрав запобіжний захід – тримання під вартою. А також підписує з Росією – країною агресором. Порошенко таким чином відтерміновує застосування наступних санкцій, рятуючи від них Росію.

Протокол чомусь було оприлюднено тільки через півтори доби на сайті ОБСЄ. Але реакція самопроголошеного «народного» губернатора терористичної організації ДНР Павла Губарєва була миттєвою: «По поводу подписанных в Минске сделок: чего вы все испугались какой-то бумажки, протиснутой олигархами? Плевать мы хотели на этот „мир“».

І дійсно плюють! Обстріли наших військ і добровольчих батальйонів терористи не припиняють на Донбасі ні на день. Підривають мости, викрадають людей, продовжують грабунки. Є жертви і серед бійців, і серед мирного населення. Донецький аеропорт бандити обстрілюють цілодобово з усіх видів зброї. Про всі дні чергового «перемир'я» регулярно, але не в повному обсязі, повідомляють речники АТО.

Дещо фіксує Спеціальна моніторингова місія Організації з безпеки і співробітництва в Європі.

Наприклад, «8 серпня в Маріуполі між 4:15 і 4:20 спостерігачі ОБСЄ чули 11 вибухів, імовірно, від використання установки залпового вогню» Град «або артилерійських обстрілів на схід від міста, а також ще два вибухи о 7:45 в північно-східній частині міста», – йдеться в повідомленні. Також ОБСЄ повідомляє, що українська армія встановила блокпост біля села Гнутове (за 22 км від Маріуполя), під час відвідин якого представників ОБСЄ поінформували, що в селі Павлопіль (за 30 км від Маріуполя) був підірваний міст.

Ось так виконується п.1 Протоколу. А про виконання п.10, а саме – про виведення незаконних збройних формувань, військової техніки, а також бойовиків і найманців з території України, ніхто не згадує. Як сторони не згадують і про п.7. «Продовжити інклюзивний загальнонаціональний діалог». Сподівались, що наш Президент України Петро Порошенко, наш Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк, наш Голова Верховної Ради України Олександр Турчинов почують нарешті і включать проукраїнський Донбас в діалог, а не швондерів з автоматами Калашникова та їхніми покровителями з РФ. Мешканці українського Донбасу сподіваються почути від Президента України оцінку виступу свого радника та глави партії «Блок імені Петра Порошенка» щодо організації резервацій для жителів тих територій, які не контролюються Україною, а контролюються РФ під маркою «ДНР» та «ЛНР», де проукраїнські мешканці або будуть знищені, або мають втекти, залишивши все своє майно, помешкання, бізнес. А поки що одночасно з рішенням Донецького міськвиконкому навчальний процес у школах не відкривати, в школи прийшов «наказ» про перепідпорядкування загальноосвітніх установ «Міністерству освіти ДНР» і поставлена інша задача – школи відкривати. Директорам донецьких шкіл надійшла пропозиція подати списки співробітників, які хотіли б отримати матеріальну допомогу від «ДНР». Сюди, в резервацію, вже завезені паспорти РФ, розроблені шкільні програми, з яких викинуто вивчення української державної мови та включено вивчення предмету «Історія Новоросії». Конституція та законодавство України тут не працюють.

Чекаємо! І сподіваємось, що настане друге звільнення Донбасу від фашистських загарбників. Хоча… Донецький міський голова, який, як біженець, проживає у Києві, привітав нас так: «…В Донбассе война. Война, победой в которой не сможет гордиться никто. Воюют люди, которые живут на одной земле, говорят на одном языке и имеют очень много общего...» Виявляється, російські громадяни Беси, Стрелкови, Мотороли, Бородаї, Антюфєєви та осетини, які катували Ірину Довгань, живуть на одній з нами землі. І чому перемогою українських військ не може Лук'янченко пишатися?

Наведу повний текст привітання голови Донецької ОДА Сергія Тарути донеччанам з нагоди Дня визволення Донбасу 8 серпня:

«Дорогі земляки!

Сьогодні ми відзначаємо день визволення нашого краю від німецько-фашистських загарбників.

В цей день я хочу звернутися до всіх жителів Донбасу, але особливо до тих, хто сьогодні живе на окупованій ворогом території. Ми знаємо, як важко вам там. Ми знаємо, що ви живете в атмосфері страху, поневірянь і брехні. Рівно 71 рік тому наші предки пройшли крізь ці випробування, і вийшли з них переможцями. Зможемо і ми!

Не за горами нова дата звільнення Донбасу!

Донбас буде вільним! Донбас буде українським!»

Слава Україні! І нашим героям, завдяки яким це станеться!

Марія ОЛІЙНИК
м. Донецьк

Закінчення. Початок на 2-й стор.

ПРОТОКОЛ

по итогам консультаций Трехсторонней контактной группы относительно совместных шагов, направленных на имплементацию Мирного плана Президента Украины П.Порошенко и инициатив Президента России В.Путина

По результатам рассмотрения и обсуждения предложений, внесенных участниками консультаций в Минске 1 сентября 2014 г., Трехсторонняя контактная группа в составе представителей Украины, Российской Федерации и Организации по безопасности и сотрудничеству в Европе достигла понимания относительно необходимости осуществления следующих шагов:

1. Обеспечить незамедлительное двухстороннее прекращение применения оружия.
2. Обеспечить мониторинг и верификацию со стороны ОБСЕ режима неприменения оружия.
3. Провести децентрализацию власти, в т.ч. путем принятия Закона Украины «О временном порядке местного самоуправления в отдельных районах Донецкой и Луганской областей» (Закон об особом статусе).
4. Обеспечить постоянно действующий мониторинг на украинско-российской государственной границе и верификацию со стороны ОБСЕ с созданием зоны безопасности в приграничных районах Украины и РФ.
5. Безотлагательно освободить всех заложников и незаконно удерживаемых лиц.
6. Принять закон о недопущении преследования и наказания лиц в связи с событиями, которые имели место в отдельных районах Донецкой и Луганской областей Украины.
7. Продолжить инклюзивный общенациональный диалог.
8. Принять меры по улучшению гуманитарной ситуации на Донбассе.
9. Обеспечить проведение досрочных местных выборов в соответствии с Законом Украины «О временном порядке местного самоуправления в отдельных районах Донецкой и Луганской областей» (Закон об особом статусе).
10. Вывести незаконные вооруженные формирования, военную технику, а также боевиков и наемников с территории Украины.
11. Принять программу экономического возрождения Донбасса и восстановления жизнедеятельности региона.
12. Предоставить гарантии личной безопасности для участников консультаций.

Участники Трехсторонней контактной группы:

Посол Хайди Тальявини

Второй Президент Украины Л.Д.Кучма

Посол РФ в Украине М.Ю.Зурабов

А.В.Захарченко

И.В.Плотницкий

ПОГЛЯД

ЗАГИБЛИХ У РОСІЙСЬКОЇ АРМІЇ НЕМАЄ.

Загиблі є в російського народу

Днями по телебаченню показали могили російських хлопців-десантників 76-ї дивізії ВДВ Росії, похованих 25 серпня під Псковом, на цвинтарі Вибути (Військове кладовище).

Судячи з написів на хрестах, поховали двох військовослужбовців: Леоніда Юрійовича Кічаткіна (30.09.1984–19.08.2014) та Олександра Сергійовича Осипова (15.12.1993–20.08.2014). Де і за яких обставин загинули ці молоді хлопці – таємниця за сімома печатками. Але те, що це десантники із Пскова, вже давно не секрет. Чужих тут не ховають...

У соцмережах, ретельно контрольованих ФСБ, проскакували здивовані повідомлення: чому таємно ховають десантників у Пскові? Чому мовчать офіційні особи Міноборони Росії з цього приводу? Відомо, що 18 серпня 2014 року Володимир Путін спеціальним указом нагородив орденом Суворова 76-у Чернігівську дивізію ПДВ, базовану в Псковській області, «за успішне виконання бойових завдань командування і проявлені при цьому особовим складом мужність і героїзм».

За що міністр оборони Шойгу нагородив цілу 76-ту Чернігівську дивізію ПДВ бойовим орденом, якщо вона не воює? Може, до Дня Незалежності України?

Путін у Мінську продовжує брехати про неучасть Росії в конфлікті: «Ми, Росія, не можемо говорити про умови припинення вогню, про можливі домовленості між Києвом, Донецьком і Луганськом. Це справа самої України». Звучить це як блюзнірство, цинічно і підло. І ця позиція в Мінську означає, що мирні переговори Путін-Порошенко провалилися так і не розпочавшись. Путін тягне час, цинічно обманюючи Порошенка, а в цей час Росія таємно вводить свої війська до Донецька і Луганська, грабуючи українські підприємства і вивозячи награбоване в Росію. Це політика світу Путіна? Так чим президент Росії відрізняється від звичайного злодія-кримінальника? Чим відрізняється від свого друга злодія Януковича? Дійсно, скажи хто твій друг...

Так що жахлива брехня триватиме. І ніхто правду про загиблих на сході України російських солдатах не розкаже.

Матері, дружини та діти загиблих хлопців залишилися один на один зі своїм горем, і при цьому їм ще заборонено говорити, що трапилося. Російські журналісти і політики відразу визначили, що за цією путінською брехнею криється холодний розрахунок.

По-перше, участь російських військових у бойових діях на території України без санкції Ради Федерації суперечить Конституції Росії. Рада Федерації 25 червня 2014 р. скасувала право Путіна вводити війська в Україну. Тож Путін, як верховний головнокомандувач, відправивши десантників в Україну, грубим чином порушив Конституцію Росії, що є підставою для процедури імпічменту і його відставки. (Звичайно, при нинішній холуйській Думі імпічмент йому не загрожує, проте подібні злочини не мають терміну давності).

По-друге, визнання участі Росії в бойових діях повністю руйнує брехливу концепцію російського агітпропу, що криваве місиво в Донецьку і Луганську – це «громадянська війна між бандерівським Києвом і російськомовним сходом». Саме ця концепція переконала росіян у фашистському характері Української держави і в необхідності боротися з Україною. Російські десантники в Луганську та Донецьку водночас руйнують всю цю брехливу кремлівську конструкцію. А сама ідея відправки російських хлопців воювати в Україну сприймається в російському суспільстві вкрай негативно – тільки 5 відсотків опитаних підтримують інтервенцію України.

По-третє, пряма військова участь російських військ – реальна загроза секторальних санкцій щодо енергетики і банків. Заморожування доларових активів і відмова від російської нафти в лічені місяці призведуть путіноміку до колапсу.

Так оцінюють самі росіяни політику Путіна. Так оцінює політику Путіна весь світ. Російський політик Нємцов повідомив, що 21 вересня в Москві планується провести Марш Миру. Росіяни не хочуть, щоб російські й українські кладовища були пориті свіжими могилами двадцятирічних хлопців. Україна ховає своїх як героїв. Росія не визнає ні факту участі російських військовослужбовців у бойових діях на території України, ні факти помітних бойових втрат. Похорони загиблих відбуваються в обстановці майже секретній, практично таємно.

Колишній військовослужбовець 76-ї дивізії, який служить зараз в іншому регіоні Росії, написав 24 серпня в соцмережах: «Чому командування ПДВ і політики приховують події, що відбуваються зараз в Луганській обл., Донецьку і т. д. В Україні? Чому відправлені 15-16 числа і пізніше десантники вже повертаються в частину в цинкових трунах? Зокрема Леонід Кічаткін з 234-го полку. Інших не знаємо, але вони є!»

Це не перші загиблі на російсько-українському фронті, поховані в Пскові. Але про похорон у Вибутиах написала в соціальній мережі дружина Леоніда Кічаткіна, і сумна подія стала відома всім і сколихнула Росію.

Міністр оборони Сергій Шойгу і командувач ВДВ Володимир Шаманов стверджують, що 76-а дивізія не бере участі в бойових діях на території України, і, відповідно, не понесла бойових втрат. Тоді кого ховають у Росії?

Згадаймо подібну історію загибелі псковських десантників 14 років тому, вірніше історію Другої чеченської війни, описану в офіційних російських ЗМІ. Читаємо: «14 березня 2000 р. буквально весь Псков ховав загиблих у Чечні бійців 6-ї роти. Хто був, той пам'ятає. Чотирнадцять років тому, у березні 2000 року, про загибель 6-ї роти 104 полку 76-ї десантно-штурмової дивізії стало відомо після того, як список загиблих був таємно переданий з дивізії журналісту Олегу Константинову і опублікований 6 березня частково (більш 60 імен) в міській газеті «Новости Пскова». А 14 березня, в день псковського похорону, на першій шпальті видання були названі 83 імені з 84. Після публікації 6 березня загибель десантників у розмові з губернатором Псковської області Євгеном Михайловим підтвердив 7 березня тодішній командувач ПДВ Георгій Шпак, і губернатор не приховав цієї страшної правди від суспільства. Через тиждень після бою на висоті 776.0 про загибель 6-ї роти було оголошено офіційно (перші дні представники ОГВ на Північному Кавказі, заперечували не тільки масштаб втрат, але навіть сам факт бою), і командиру полку Сергію Мелентьеву довелося, оплакуючи загиблих, не говорити про сам факт страшних втрат. Його трагічна загибель за нез'ясованих досі обставин була сприйнята всіма близькими і товаришами по службі однозначно: він став 85-м. Адже мертві мовчать... а обставини загибелі досі невідомі.

27 серпня 2014 весь світ облетіли кадри, на яких показані російські десантники, що потрапили в полон під Донецьком і звернення солдатських матерів до Путіна: ВІДДАЙТЕ МОЮ ДИТИНУ! ВЕРНІТЬ НАШИХ СИНІВ!

Не побачити таке могли тільки Лавров і Путін, які до цих пір вірять, що Росія не нападала на Україну! Вони здивовано повідомляють, що, так, це російські військові, які... заблукали, патрулюючи кордон України! Цим хлопцям пощастило, що вони тільки «заблукали», що вони не вбивали жителів Донбасу і України. Їх просто обдурили. Їх просто підставили. Весь світ засуджує агресора, а одна країна Росія в це не вірить! Тепер доведеться повірити! Змусять повірити! Росіяни самі змусять припинити братовбивчу війну. «ЦЕ НЕ НАША ВІЙНА!». Заявив журналістам один з російських десантників, що у полон під Донецьком у своєму відеозверненні до Путіна. «Ми не будемо воювати проти слов'ян», – повторив він твердо.

У 2000 році, під час Другої Чеченської війни, нікому, ніяким військовослужбовцям Російської Армії, не могло прийти в голову, на якому фронті вони можуть появитися в серпні 2014-го і кого доведеться розстрілювати з градів і мінометів. Своїх же!

Скільки серед російських військовослужбовців людей з українським корінням? Скільки серед українських військовослужбовців людей з російським корінням? Ось вона прийшла до нас – справжня братовбивча війна, розв'язана Путіним. По суті справи це війна – проти свого ж народу. Вірніше, війна Путіна проти наших братніх народів, а платить життями своїх синів на цій війні тільки простий народ ... Братський народ.

У 2000 році псковських десантників відкрито, з почестями, ховала вся Росія – в 30 регіонах знаходяться їхні могили. Вони захищали територіальну цілісність Росії.

За що зараз гинуть російські солдати на Україні? За імперські амбіції Кремля з відновлення своїх колоній на пострадянському просторі, але ніяк не за Росію!

Неможливо сказати точно, але вже зрозуміло, що і зараз не тільки в Пскові проходять похорони. Очевидно, проходять так само, як в Пскові – таємно по всій Росії.

Скільки загиблих – невідомо. Командування все заперечує. Це негідно. Сім'ї загиблих в невіданні і тому мовчать, а короткі відчайдушні фрази в соціальних мережах негайно знищуються. Це страшно. Загиблих солдатів вже давно набагато більше, ніж живих. Але загиблі нічого не можуть зробити. Адже вони не воюють за Росію! Для Путіна загиблі – це бомжі. Не більше!!! Невже матері солдатів вірять Путіну – Кисельову і його пропаганді, що Росія не бере участі в братовбивчій війні в Україні?

Наприкінці минулого тижня від комітету солдатських матерів Ставропольського краю надійшов список загиблих військовослужбовців з 18-ї мотострілецької бригади, дислокованої в населеному пункті Шалі (Чеченська республіка). Як повідомила голова комітету солдатських матерів Людмила Богатенкова, на початку серпня частину цієї бригади перекинули в Ростовську область навчання. Потім з'ясувалося, що дев'ять людей загинули. Потім ще два. «Цей список справляв враження. Там були імена, прізвища, військові звання. Л. Богатенкова розповіла РБК, що нею сформований ще й великий список з 400 осіб: у ньому поранені й убиті військові Північно-Кавказького округу. Де і коли вони отримали поранення або загинули їм не повідомляють і просять не піднімати цю тему. Але тема сама піднялa суспільство. Сьогодні вже відкрито Росія постачає зброю і бойову техніку терористам так званих ДНР і ЛНР на сході України. Крим надихнув Путіна. Зрадництво хохлів (так званих «російських» українців) у вищих ешелонах влади України, яке сприяло повній здачі АРК Росії, вразило навіть бувалих і підняло весь український народ на боротьбу за Україну! Українці воюють за СВОЮ Україну, а за що гинуть росіяни в Україні? За що гинуть мирні жителі в Донецьку і Луганську, жінки, діти, старики, яким нікуди бігти, а в Росії своїх бомжів вистачає. Ейфорія «безкровного повернення Криму», яка відбувається на наших очах, стала початком сьогоднішнього жахіття. Весь світ говорив Росії: «Зупиніться. ще не пізно. Зупиніться! Поки всі живі!».

Не почули. Вірніше не хотіли чути і не почули.

А тоді, на початку березня 2014 року, всі були ще живі і – Леонід Кічаткін та Олександр Осипов і тисячі інших військових Росії.

А що трапилося в серпні 2014? Хто вбив цих хлопців? Страшний шлях пройшло російське суспільство слідом за російською державою за 14 років, з 2000-го по 2014-й. Ще на страшніший штовхає росіян Путін і його команда. Це шлях в нікуди.

Суспільство, уражене чумою великодержавної радості, підтримало цю війну, погодилося на неї і кинуло цих молодих хлопців у пекло війни. Мертвих уже не врятувати. Потрібно рятувати живих. І солдатські матері це зрозуміли, на жаль, після похорону псковських десантників. Чи зрозуміє Росія, куди веде їх новий фюрер Путін?

Може, нарешті і російське суспільство, яке підтримало цю війну і погодилося на неї, кидаючи цих молодих людей в пекло війни, нарешті зрозуміє, що це НЕ ЇХНЯ, простих росіян, ВІЙНА! Весь світ намагається зупинити Путіна, всі розсудливі люди Росії. Вірю, що росіяни зможуть зупинити Путіна!

Як росіянин за національністю, з соромом скажу:

Ганьба Росії!!!
Як українець, гордо скажу:
Слава Україні!

Євген МОРОЗОВ, майор,
член Спілки офіцерів України

АКЦІЯ

ГЕТЬ РОСІЙСЬКИХ ОКУПАНТІВ!

Активісти КУНу та Української партії разом з громадськістю Києва провели протестну акцію проти вторгнення російських військ на територію Луганської та Донецької областей України.

Всі охочі змогли потренуватись в прицільній стрільбі по зображенню Путіна – новітнього фюрера Європи під відповідні висловлювання присутніх. Після закінчення «набоїв» «розстріляний» портрет диктатора, чи вірніше те, що від нього залишилось, принесли до консульства Росії та передали зображення улюбленого вождя як персону нон грата в Україні, як і тисячі солдатів його фашистського війська на території України. Учасники вигукували гасла «Смерть фашистським окупантам!», а також виконали пісню «Вставай, страна огромная на бой с фашистской силой темною, с московскою ордой!».

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

ЕНЕРГОБЕЗПЕКА

«РУЧНЕ» УПРАВЛІННЯ ЕНЕРГОРИНКОМ: ЧИ БУДЕ ПЕРЕДІЛ ЕНЕРГОАКТИВІВ?

Наталка ПРУДКА

Єдина енергосистема України внаслідок бойових дій на Сході опинилася на межі розвалу з причини масового руйнування енергетичних об'єктів і залізничних колій, якими вугілля традиційно постачалося на теплові електростанції (ТЕС). Станції семимильними кроками спалюють накопичене на зиму вугілля, тоді як практично повністю припинилося поповнення зимових запасів на складах ТЕС. У пошуках виходу з надскладної ситуації уряд розпорядився повністю віддати оптовий енергоринок України, річні фінансові потоки якого перевищують 100 мільярдів гривень, в ручне управління Міністерства енергетики та вугільної промисловості.

На останньому засіданні Кабінету Міністрів 13 серпня відповідною постановою уряд ухвалив порядок введення тимчасового надзвичайного стану на оптовому енергоринку України.

В коментарях пресі міністр Юрій Продан повідомив, що «відповідне рішення ухвалено в зв'язку з проблемами поставок вугілля на склади теплових електростанцій. Тому тепер завантаження блоків здійснюватимуть не у відповідності з діючими правилами енергоринку, а виходячи з наявності палива». Міністр також натякнув на можливе обмеження експорту електроенергії, левовий обсяг якого здійснює компанія ДТЕК, що належить Ахметову.

Звісно, в умовах війни необхідність запровадження «ручного» режиму на енергоринку цілком зрозуміла. Проте важко погодитися з тим, чому засекречено інформацію щодо нового, ручного алгоритму розподілу величезних коштів ОРЕ? Чому стала таємницею несекретна інформація?

Це особливо актуально, адже дехто з експертів переконаний, що на тлі порятунку єдиної енергосистеми у владних кабінетах розглядається сценарій великого переділу енергетичних активів, де найбільший власник – ДТЕК Рината Ахметова.

Якщо дійсно так, то це аморально робити в умовах, коли енергетичні підприємства зазнають мільярдних збитків, адже більшість з них розташовані в епіцентрі бойових дій в Луганській та Донецькій областях. Там люди працюють в умовах смертельної небезпеки, часто гинуть, виконуючи свій професійний обов'язок… За умов, коли потрібно концентрувати всі зусилля держави на порятунку Донбасу, гріх навіть думати про переділ активів підприємств, де гинуть люди.

Диму без вогню не буває. Вірогідно, що чутки про перерозподіл енергетичних активів з допомогою використання «ручного» управління коштами енергоринку зумовлені висловлюваннями наближеного до столичної влади Ігоря Коломойського. Нещодавно він запропонував націоналізувати частину активів Рината Ахметова.

РУЧНЕ УПРАВЛІННЯ ОРЕ

Запровадження надзвичайного стану на енергоринку відкриває широкі можливості для управління та перерозподілу коштів усіх без винятку учасників ОРЕ. Звісно, що енергетичні підприємства не в захваті від таких нововведень. Але війна, тому всі повинні затягнути паски. Зокрема, уряд розпорядився доручити Національній комісії, що здійснює державне регулювання в сфері енергетики (НКРЕ), обмежувати ціни й тарифи на виробництво та постачання електроенергії, коригувати раніше затверджені інвестиційні програми підприємств, змінювати діючий алгоритм розподілу коштів ОРЕ. Учасникам ринку встановлюватимуть «особливі умови купівлі – продажу електроенергії, а також її експорту або імпорту», – сказано в урядовому документі.

З метою запобігання аварійних ситуацій в єдиній енергосистемі, якщо необхідно фінансувати термінові відновлювальні роботи на енергетичному обладнанні, а також компенсувати витрати, пов'язані з забезпеченням паливом станцій, НКРЕ повинна в дводенний термін з моменту звернення Міненерговугілля забезпечити коригування тарифів на виробництво електроенергії, включно й виробникам, що працюють за ціновими заявками ринку.

«ЗЕЛЕНИЙ» ТАРИФ ТАКОЖ ПІДЛЯГАЄ «РУЧНОМУ» КОРИГУВАННЮ

НКРЕ отримала право робити надбавки та знижки виробникам електроенергії з метою отримання додаткових платежів, коригувати тарифи на передачу енергії, змінювати алгоритм розподілу коштів ОРЕ та нормативи перерахування коштів на поточні рахунки постачальників електроенергії.

Особливими повноваженнями уряд наділив НЕК «Укренерго», яка здійснює оперативно-технологічне управління об'єднаною енергосистемою України. Але діятиме «Укренерго» лише за погодженням з Міненерговугілля та з огляду на наявні запаси палива на ТЕС.

Диспетчерський центр «Укренерго» отримав право визначати допустимий рівень зниження резерву енергогенеруючих потужностей, встановлювати графіки (добові, тижневі) обсягів виробництва енергії. Найболючішим для виробників стане право «Укренерго» встановлювати тимчасові обмеження виробництва електроенергії, включно й виробникам з альтернативних джерел енергії. «Укренерго» обмежуватиме пропускну спроможність міждержавних електричних мереж України, а також визначатиме умови здійснення та обсяги міждержавних перетоків.

«Укренерго» залучатиме Державну інспекцію з енергетичного нагляду за режимами споживання електричної і теплової енергії з метою контролювати обмеження споживання енергії.

Надзвичайний стан діятиме протягом місяця. За 3 дні до його завершення Міненерговугілля повинно подати до уряду звіт про результати застосування надзвичайних заходів.

НАСЛІДКИ РУЙНУВАНЬ ДОНБАСУ

На Донбасі мільйони людей залишилися без світла внаслідок пошкодження енергопостачання. На межі зупинки опинилися десятки підприємств з причини падіння високовольтних ліній електропередач. Відключені від мережі лікарні, дитячі садочки, школи. Руйнування енергетичних об'єктів на Донбасі загрожує гуманітарною катастрофою в регіоні. В Донецьку ввечері 17 серпня повністю припинено подачу води, адже внаслідок бойових дій пошкоджено лінію електропередач, що живила Верхньокальміутську фільтрувальну станцію. Палаючий Луганськ без світла, води та мобільного зв'язку вже майже місяць.

Внаслідок знеструмлення шахт імені Леніна та Калініна ДП «Артемвугілля» поблизу Горлівки вже понад добу заблоковані під землею 9 гірників. Причина: внаслідок бойових дій вранці 17 серпня відключилася високовольтна лінія електропередач 110 кВ, яка транзитом передавала енергію в Горлівку та інші населені пункти.

Поки що ніхто не може точно оцінити масштаби руйнувань та терміни відновлення енергетичних об'єктів в умовах смертельної небезпеки.

За даними Міненерговугілля, у Донецькій та Луганській областях на 12 серпня пошкоджено 24 повітряних ліній електропередач напругою 220-500 кВ, 74 лінії 110 кВ, 75 ліній 35кВ, 299 ліній 6-10 кВ.

Знеструмлено майже 3 тисячі трансформаторних підстанцій напругою 6-110 кВ, тому без світла, а значить, і без води, на Донбасі було 149 населених пунктів. Кожного дня ці дані змінюються, але представники влади не завжди вчасно оприлюднюють масштаби катастрофи. Можливо, в умовах війни на це не вистачає часу.

ТЕС ЗАЛИШАТЬСЯ БЕЗ ВУГІЛЛЯ

Єдина енергетична система України функціонує в надскладних умовах, але ніхто не може спрогнозувати, як довго вона залишатиметься єдиною, якщо влада не знайде вихід з глухого кута. Загроза розвалу енергосистеми зумовлена катастрофічним становищем з постачанням вугілля на теплові електростанції країни.

В розмові по телефону з одним добре відомим енергетиком, колишнім керівником потужної ТЕС на Донбасі (прізвище зумисно не називаю), відповідь була такою: «ми знаємо, як забезпечити станції вугіллям. А от влада не думає над цим». Обіцяв поділитися секретами, але в умовах АТО робити це небезпечно.

Внаслідок руйнування залізничних колій та мостів зимові запаси вугілля на ТЕС на 1 серпня 2014-го скоротилися майже на 34 відсотки порівняно з цією ж датою минулого року – тоді було накопичено майже 4,7 млн т.

В липні видобуток енергетичного вугілля скоротився на 16,2 відсотка (на 850,6 тис. т) – до 4,4 млн т, тоді як загалом показник за 7 місяців досить непоганий: падіння становило лише 0,5 відсотка (173 тис. т).

Проте в умовах суцільних руйнацій стало неможливо доставити вугілля на станції. За даними Міненерговугілля, на 12 серпня на складах ТЕС залишилося менш ніж 2,3 мільйона тонн, тоді як до початку опалювального сезону зимові запаси на теплових електростанціях повинні бути вдвічі більші.

За даними Міненерговугілля, щодоби теплові електростанції зі складів спалюють 50,5 тисячі тонн, тоді як середньодобовий обсяг постачань не перевищує 45 тисяч тонн – це найнижчий рекорд за останні 15 років. Традиційно в ході підготовки до проходження осінньо-зимового максимуму навантажень шахтарі щодоби відправляли на склади ТЕС понад 100 тисяч тонн.

Ситуація ускладнена ще й тим, що на початку серпня повністю припинилося постачання вугілля на Луганську, Придніпровську, Трипільську, Криворізьку та Вуглегірську ТЕС. Якщо ситуація не зміниться, то протягом найближчих 2-3 тижнів станції повністю спалять зимові запаси вугілля.

Першою зупиниться Луганська ТЕС – і тоді єдина енергосистема країни втратить потужність 500 МВт. Того ж дня зупиниться Зміївська ТЕС (втрата 1000 МВт).

Криворізька ТЕС зупиниться 5 вересня (втрата 1000 МВт). Тоді ж зупиниться Придніпровська ТЕС (520 МВт). 8 вересня зупиниться Трипільська ТЕС (Київська область), що призведе до втрати ще 550 МВт.

Старобешівська ТЕС зупиниться 18 вересня (втрата 1350 МВт). До переліку втрачених потужностей залишається додати ще й зруйновану Слов'янську ТЕС (втрата 350 МВт).

Якщо уряд не знайде способів, як забезпечити ТЕС вугіллям, об'єднана енергосистема країни не дорахується потужностей обсягом 5300 МВт – це більше, ніж 5 атомних енергоблоків-мільйонників.

Щоб уникнути каскадної аварії, тобто повного розвалу енергосистеми України, диспетчерський центр (ці функції виконує НЕК «Укренерго) буде по черзі відключати від енергопостачання цілі регіони. Будуть так звані «віяльні» відключення, знайомі з кінця 90-их. Мешканців столиці вже попередили про можливі відключення.

Ситуацію не врятують навіть атомні електростанції, адже не зможуть повністю взяти на себе додаткове навантаження в 5300 МВт. Хоча значну частину з цього обсягу атомна енергетика змогла б компенсувати.

На відміну від теплових електростанцій, енергоблоки АЕС забезпечені ядерним паливом. Ще на початку березня керівник НАЕК «Енергоатом» Юрій Недашковський повідомив пресі, що «всі АЕС України забезпечені ядерним паливом на найближчу перспективу. Поставки здійснюються в межах діючих договорів і сторони виконують свої зобов'язання».

Дійсно, ядерне паливо в реакторах повністю вигорає за 4 роки, а один раз у рік під час планово-попереджувальних ремонтів лише третину ядерних касет ТВС, завантажених в реактор, заміняють на «свіжі» збірки.

ХТО ВІДПОВІСТЬ ЗА БЛОКУВАННЯ АТОМНИХ ЕНЕРГОБЛОКІВ?

В енергетичній системі України є резерви потужностей – це атомні електростанції, потреба в яких в нинішніх умовах надзвичайно велика. Але їх повне використання проблематичне з причини низької пропускної здатності ліній електропередач з заходу на схід нашої держави. Тобто, відсутня можливість передати в повному обсязі на схід вироблену енергію на Хмельницькій та Рівненській АЕС. Подібна ситуація склалася й на Запорізькій АЕС.

Про цю проблему енергетики говорять вже понад 10 років, але «віз і нині там». Хоча проблема «запертих» потужностей РАЕС та ХАЕС загострилася відразу після того, як влітку 2004-го там були запущені в експлуатацію два нові енергоблоки (Х-2 і Р-4).

Тоді відразу ж почали будувати лінію електропередач «РАЕС – підстанція Київська». Але комусь було дуже не вигідно збільшувати обсяги більш дешевої атомної енергії на енергоринку України. Кому? Здогадатися неважко – тим, хто прагнув палити побільше дорогого газу та вугілля на наших ТЕЦ та ТЕС. От вони й блокували всі ці роки таке потрібне для країни будівництво високовольтних ЛЕП. А продажні можновладці заробляли на цьому шалені кошти!

А сьогодні вже припекло так, що враз всі спохватилися. Днями уряд затвердив виділення коштів на спорудження нової повітряної лінії електропередач протяжністю 200 км «Запорізька АЕС – підстанція Каховська». Аналогічне рішення було передбачено на будівництво ЛЕП «Рівненська АЕС – підстанція Київська» протяжністю 350 км.

Крім того, днями Кабінет Міністрів навіть затвердив проекти реконструкції відкритих розподільчих пристроїв (ВРП-750) Запорізької та Рівненської АЕС. І кошти на це нарешті передбачили в тарифі «Енергоатому». Реконструкція ВРП-750 є невід'ємною складовою проектів зі спорудження нових ліній електропередач в Рівненській, Запорізькій та Київській областях.

Але хто ж відповість за те, що й досі в Україні не були збудовані ці об'єкти? Адже минуло 4 роки з того часу, як НЕК «Укренерго» підписала кредитні договори з Європейським банком реконструкції та розвитку (ЄБРР) і Європейським інвестиційним банком (ЄІБ) на загальну суму 350 млн євро у рамках проекту будівництва повітряної лінії електропередач «Запорізька АЕС – підстанція Каховська".

А у лютому 2008 року між Україною та ЄБРР було укладено кредитну угоду щодо фінансування будівництва ЛЕП 750 кВ «Рівненська АЕС – підстанція Київська». У жовтні 2008 року аналогічна кредитна угода на 150 млн євро була підписана з ЄІБ. Чому й досі ці ЛЕП не були збудовані?

Про важливість цих проектів згадали лише після страшних руйнувань на Донбасі. Хочеться вірити, що ініційовані Міненерговугілля надзвичайні заходи на ринку електричної енергії сприятимуть реабілітації енергетики і не стануть важелем для чергового перерозподілу активів.

АКЦЕНТИ

АНАТОМІЯ АНЕКСІЇ КРИМУ

Мирослав МАМЧАК

ПОЗИЦІЯ НЕ МАТИ ПОЗИЦІЇ

«Стратегічний партнер» без будь-яких видимих ознак розрізнення наступав з двох напрямків – з Керчі і з Севастополя, розсипався кримськими дорогами, блокуючи не лише українські військові частини, а й по ходу відсторонюючи українську владу. В Криму і в Севастополі відчувалося, що вище державне керівництво України не може дійти висновку і прийняти рішення, що робити в ситуації, коли ворог наступає з території Росії, а Росія вустами її президента Володимира Путіна від своїх солдат і офіцерів відхрещується. Дороги на Кубані з Краснодара до Темрюка і Новоросійська були забиті важкою бойовою технікою, сунули системи залпового вогню, танки, протитанкові і зенітні ракетні установки, тягнули гармати крупного калібру і ракетні системи ППО, летіли бойові гелікоптери і транспортні літаки, і все це виставлялося за «кримську самооборону». У той же час в.о. Міністра оборони адмірал Ігор Тенюх другого березня пропонує: «Всім терпіння і спокою!!! Уникайте та попереджуйте будь-які провокації...». Третього березня у своєму зверненні до співвітчизників, військовослужбовців Збройних Сил України та членів їх сімей він не закликав, не поставив їм завдання дати належну відсіч агресору та витурити непрошених «гостей-туристів» з української землі, а засвідчував лише підтримку заблокованим військовим частинам, над якими ще майорів Державний прапор України (а навколо них майоріли вже прапори Російської Федерації і ВМФ РФ), і у цьому з Києва бачився зрив планів агресора.

У заблокованих у місцях базування Військово-Морських силах з цього всього зробили висновок, що «не піддаватися на провокації», означає не застосовувати проти окупаційних військ противника зброю на ураження, не стріляти, коли в тебе не стріляють, тому й здали її на склади, а бронетехніку завели в парки. Оборона військових частин почала проводитися голіруч, з палками, битами, арматурою.

Досить дивними і незрозумілими для подальших дій звучали для моряків слова в.о. Міністра оборони України з трибуни Верховної Ради України, що у час, коли Крим уже був окупований повністю,.. Збройні сили України не мають юридичного права розпочати воєнні дії в Криму і витурити звідти непроханих гостей. Він зазначив, що де-юре відкритої агресії немає, оскільки керівництво РФ не визнає присутності своїх військ в Криму. «По-друге, не оголошено правовий режим воєнного стану. Застосування Збройних Сил у такому разі тягне кримінальну відповідальність», – заявив глава Міноборони. Невідомо, які юристи готували висновки Міністру оборони, але далі Ігор Тенюх пояснив народним депутатам, що будь-яке застосування сили в такому випадку «юридично буде трактуватися як застосування сили проти свого ж народу».

Позиція військово-політичного керівництва України щодо наших військ у Криму полягала в тому, щоб за будь-яких умов протриматися до референдуму в Криму, який був запланований нелегітимною владою АРК на 16 березня. Ця позиція базувалася на тих міркуваннях, що сконцентровані російські війська на східному українському кордоні до референдуму в Криму не перейдуть через державний кордон, як і в самому Криму не розпочнуть бойові дії. Оскільки в іншому випадку втрачався б сам сенс проведення референдуму. Це мало дати час відмобілізувати та привести в готовність додаткові сили, організувати і укріпити Східний фронт та закрити українськими військами Перекопський перешийок. Водночас, будь-яка спроба наших військ чинити опір із застосуванням зброї, або будь-яка спроба Києва провести військову операцію в Криму, була б негайно використана для «захисту» Криму Росією від «бандерофашистських військ» та наступом в напрямку Луганськ-Донецьк на Київ – недарма ж В. Янукович перебував у Ростові-на Дону при штабі Південного командування ЗС РФ. І тоді не лише Крим був би силою відірваним від України, а й однозначно опинилася б під загрозою незалежність усієї України.

У Києві міркували, що після проведення нелегітимного референдуму Росія не зможе надалі підтримувати ситуацію невизначеності окупаційних військ в Криму, змушена буде їх визнати і тоді вже не зможе розпочати наступ своїх військ на сході України – можливо тимчасовою втратою Криму відверталася російська військова агресія на Донбас. Врешті, допускалося, що після проведення референдуму в Криму Україна матиме підтримку, зможе апелювати до міжнародного співтовариства, вказуючи на не легітимність референдуму в Криму, проведеного всупереч чинному законодавству в умовах військової окупації Росії. Тому й визначили головним завданням своїм військам в Криму стояти під Державним прапором України до 16 березня.

ЗА ЧОРНЕ МОРЕ СТАНЕМО ГРУДЬМИ

У «Марші ВМС України» є слова: «за Чорне море станемо грудьми». Так протягом березня місяця українські моряки і стояли грудьми проти автоматів і бронетехніки зайшлого окупанта, «не даючи причин для провокацій» своєму противнику без будь яких знаків розпізнавання. Врешті, оцінюючи характер дії проти них підрозділів морської піхоти ЧФ і особливо десантно-штурмових частин та спецназу Південного військового округу Збройних сил РФ, які вторглися на територію Криму, треба говорити про добре розраховану та ретельно продуману і сплановану спеціальну «миротворчо-визвольну» операцію з найпершою метою нейтралізації та роззброєння Збройних Сил України на території Криму – як фундаменту української державності в Криму. А зважаючи на слова Володимира Путіна «ми подивимося, як вони будуть стріляти у своїх людей, у жінок і дітей», та практичні дії російських військ по блокуванні українських моряків, у підготовці цієї операції був вивчений і зреалізований досвід сербсько-хорватської війни на Балканах. До Криму ввійшла невідома для українців «гібридна війна».

Спершу при допомозі спецназу і використовуючи тваринний страх кримської еліти за свої теплі місця, бізнес і власне благополуччя, створили маріонетковий уряд і проголосили курс Криму до незалежності… яка мала у той же час же завершитися приєднанням до Росії. Та на заваді цього плану стояли українські військовослужбовці, у першу чергу Військово-Морські сили України. Для їх нейтралізації дії російських військ проти українських військових частин у Криму та Севастополі реалізовувалися як психологічна атака за участі підготовленої заздалегідь на місцях чи доставленої з Росії (донські і кубанські козаки) п'ятої колони. План значно допомогла реалізувати зрада українських адміралів на чолі з самим командувачем ВМС України – напевно, і самі росіяни такого подарунка не очікували так швидко. Зрада командування ВМС України привела, хоч і до тимчасової, але морально-психологічної розгубленості серед українських командирів, і не тільки. Ця ситуація була використана росіянами сповна і психологічна сторона операції з анексії Криму стала головною.

Спершу українським військовим виставлявся підкуп пільгами, затим ультиматум так званої «самооборони» підпорядкуватися самопроголошеній владі Криму, новоявленому «командувачу ВМС Криму» і спроба при допомозі «місцевої людності», а насправді колаборантів, захопити військову частину чи її командира; у разі невдачі – починалося тривале блокування та залякування. А далі розпочиналися переговори про здачу частини із зброєю, про перепідпорядкування сепаратистській владі і «ВМС» АРКриму, про майбутнє високе грошове утримання і кар'єрний ріст, про перехід під охорону російських військ від «бандитів», які десь тут блукають поруч, чи про «спільне патрулювання і охорону озброєння і бойової техніки». Притому початок переговорів завжди сприймався за слабкість і невпевненість української сторони. В ході примусу до здачі не зважали, що серед заблокованих переважали самі кримчани, севастопольці, яких заповзялися рятувати від фашистів, вони тут же перетворювалися на «бандерофашистів», їм відключали лінії зв'язку, електро і водопостачання, не допускали підвезення запасів продовольства і медичних працівників. Разом з цим провадилася потужна дезінформація про здачу або перехід на сторону самопроголошеної влади Криму цілих українських батальйонів і кораблів, як, наприклад ДТРК «Крим» широко розповсюдила інформацію, що флагман українського флоту фрегат «Гетьман Сагайдачний» підняв російський Андріївський прапор, коли він на той час перебував у грецькому порту Судабей на Кіпрі.

Слід зазначити, що росіяни самі боялися відкритого збройного протистояння з ВМС України – береговий потенціал російського флоту не переважав потенціал українського, та й українських військових обов'язково підтримало б кримсько-татарське населення і українська громада. Брався до уваги і факт, що й не всі моряки-чорноморці брали б участь у протистоянні, багато з них були пов'язані з українцями сімейними узами. Прикладом цього був і витік інформації з штабу ЧФ про підготовку висадки десанту провокаторів в Одесу і Миколаїв. Тому анексію Криму здійснювали відбірні десантні війська з материкової Росії при допоміжній функції морської піхоти ЧФ, а за основу операції по анексії Криму взяли проведення активних демонстративно-силових і показово бойових за формою дій по блокуванню частин і об'єктів. За задумом їх авторів вони мали переслідували мету морально-психологічного виснаження українських військовослужбовців, появи у них занепадницьких настроїв, які з'являються у морально нестійких людей, що тривалий час перебувають в облозі. При цьому активна підтримка окупантів організованими загонами місцевої «самооборони», місцевими проросійськими активістами з жінками і дітьми, відсутність надійного зв'язку з командуванням і допомоги з Києва мали викликати приреченість і безвихідь в українських моряків, особливо у місцевих військовослужбовців, яких блокували їх сусіди та знайомі. Вона повинна була приводити і таки привела до здачі особового складу в полон, до спуску на кораблях Військово-морських прапорів ЗС України. Тут слід зауважити, що «Положення про корабельну службу» (Корабельний статут ВМС України) не передбачало збройного опору противнику у власних бухтах та заборони спуску перед ним Військово-морського прапору, який являється для корабля і Бойовим прапором. За цим документом прапор не може бути спущеним на кораблі лише у відкритому морі та іноземних портах. Так що спуск прапора перед противником у Криму не являється …військовим злочином!

Коли з Києва тривалий час, протягом якого росіянам вдалося окупувати весь півострів, закликали військових в Криму не піддаватися провокаціям противника, то це виставляло українських військовослужбовців у програшне становище, бо розцінювалася і противником і місцевими сепаратистами як їх невпевненість і боягузтво, тому ці провокації не зменшувалися, а наростали, вдосконалюватися, довели до двох смертей і двох поранень беззбройних українських військовослужбовців, і в кінцевому рахунку російська операція «Російський Крим» досягла своєї мети. Крім того, значно впливало на українську «меншовартість», на зневагу їх національної гідності і честі відсутність мовного бар'єра з окупантами, а звідси і самоповаги – перебіжчиками до російських окупантів у першу чергу стали російськомовні військовослужбовці.

Тож Військово-Морські сили України у день російської агресії виявились саме такими, якими їх створило і виховувало вище політичне і військове керівництво протягом всього часу незалежності нашої держави, якими їх і хотіли бачити на «братньому флоті»: ідеологічно і морально-психологічно зруйнованими, без сучасних бойових кораблів і зброї, ницими, без державного соціального забезпечення і відповідного суспільного статусу, з парадними офіцерами-заробітчанами, паркетними адміралами, без власного історичного минулого, без національного патріотизму і цілковитим нерозумінням того, для чого вони існують в Криму, коли гарантом безпеки держави є не вони, а «стратегічний партнер» – сусід. Ось тут і криються відповіді, чому не стріляли українські моряки в окупантів та чому дозволили так швидко російському десанту захопити Кримський півострів. Із майже 15 тисяч військовослужбовців Збройних Сил України, дислокованих в Криму, на материкову Україну вийшло лише 4130 осіб, з них 1422 офіцери, 1835 сержантів, старшин, матросів і солдат, 103 курсанти Академії ВМС, 20 працівників Збройних Сил і 750 членів сімей, з яких 276 дітей – такі підсумки виведення військових з Криму навела газета «Народна армія». Із більше ніж двотисячної за складом 36-ї бригади берегової оборони ВМС України залишилося вірними Україні… 122 військовослужбовці, 454 перейшли на службу до російського флоту, решта розбіглися по домівках. Підсумком руйнівної роботи в області військово-морського будівництва можемо зробити висновок, що внаслідок отриманих ударів нам слід починати будівництво національного флоту майже з самого початку.

Важкий, але необхідний урок отримали Військово-Морські сили України. Отримавши поразку в боротьбі за Крим, своїм, хоч і не збройним, опором протягом місяця вони таки спромоглися забезпечити Україні час, необхідний для відмобілізування і підготовки армії, що рівноцінно перемозі у війні за незалежну європейську Україну.

Олег Соловей (Courtesy Photo)

Закінчення. Початок в № 36.

ДУМКИ В ДЕНЬ ЮВІЛЕЮ

ЗНАЙОМСТВО З ЧУДОВОЮ ПОЕТЕСОЮ

Чудовій українській поетесі, громадській діячці, засновнику і директору видавництва «Духовна Вісь» і щирій патріотці України Тетяні Домашенко – 60!

Лідія КУПЧИК,
Голова Львівської міської організації Всеукраїнської Ліги Українських Жінок

Час, коли я, як і все людство, з певним трепетом і застановою переступала поріг тисячоліть, приніс мені багато нових емоцій і цікавих знайомств. І серед них добре запало в пам'ять знайомство з чудовою українською поетесою Тетяною Домашенко.

А почалося це із знайомства з директором державного видавництва «Каменяр» Дмитром Сапігою. У 1999 році я вперше видавала свою книжку, точніше це були спомини мого дідуся-священика, який був і відомим громадським діячем, і довголітнім політв'язнем совєтських таборів, Володимира Лиска, які я впорядкувала й доповнила. Вважаючи цю працю вагомою й важливою для сучасників, звернулася зі своїм проектом і до найбільш поважного у Львові видавництва «Каменяр». Пан Дмитро щиро зацікавився цією працею, взявся сам її редагувати, внаслідок чого започаткувалися наші зустрічі. Видавець виявився дуже цікавим співрозмовником, який багато знає, тяжіє до всього доброго, гарного, українського. Його глибокі цікаві сентенції були напрочуд співзвучні з моїми поглядами й відчуттями…

І ось одного разу пан Дмитро поділився зі мною своїм відкриттям поезії Тетяни Домашенко. При тому він зізнався, що досить скептично й обережно ставиться до авторів, які приносять йому свої поезії. Мовляв, надто вже всі хочуть друкувати свої твори. Та із самої чемності взяв почитати поезії, які запропонувала Тетяна Домашенко. І був буквально вражений ними! Зі щирим захопленням ділився своїм враженням, подивляв глибину думок і досконалість форм, відразу прийняв їх до друку. Так появилася перша поетична збірка Тетяни Домашенко «Калинове намисто», яка вийшла у видавництві «Каменяр» 2000 року. Пан Дмитро подарував мені сигнальний примірник цієї ошатної, невеликої за обсягом, але багатої за духовністю книжечки. Це було моє перше знайомство, моє відкриття чудової української поетеси, сучасниці, доньки Полтавщини.

Незабаром ми з директором видавництва і редактором Дмитром Сапігою були запрошені до м.Городка на презентацію моєї книжки «Без зерна неправди. Спомини отця-декана Володимира Лиска». І ось пан Дмитро запросив їхати з нами Тетяну Домашенко із її подругою Зіркою Андрусь. Зірку, як і її св.п. маму, я знала із праці в Союзі Українок, а знайомство з поетесою, творчість якої вже полюбила, було для мене великою радістю.

Після урочистої презентації книги в Народному Домі міська влада Городка та представники громадськості запросили львів'ян (а було нас досить багато, бо міська влада Городка ласкаво прислала по нас автобус) на святкову зустріч до кафе. І тут присутніх осяяло проміння таланту Тетяни Домашенко. Після короткого представлення її Дмитром Сапігою Тетяна читала свої вірші. Читала натхненно, з великою акторською майстерністю… Поезії, які захоплювали й зворушували, проймали душу, зміцнювали патріотичний дух. А сама Тетяна –

Тетяна ДОМАШЕНКО

вродлива чорнявка-полтавчанка – сприймалася, як символ чарівної Українки, асоціювалася мені зі славним образом Наталки-Полтавки. Присутній на цій зустрічі мій однокласник і друг, св.п. Орест Галушка – журналіст, який вже був знайомий із творчістю Тетяни, – просив читати все нові й нові поезії, які йому запам'яталися, і вона читала й читала під щирі овації присутніх.

Радісно переконувалися присутні в істинності твердження поетеси:

Я зліплена уся із України –
З найпотаємніших землі цієї див.
Пульсує в жилах сік тії калини, що
Козаком прапрадід посадив.
Із пісні – карі очі й чорні брови,
З шовкових трав заплетена коса,
З молитви пращурів почула рідну мову,
Із прастраждань скотилася сльоза…
Вбираю серцем вічні ці перлини,
Бальзам на рани в найчорніші дні –
Я зліплена уся із України,
І Україна вся до крапельки в мені.

Відтоді близькою й дорогою для мене є Тетяна Домашенко. З радістю зустрічала її нові збірки «Озовітесь – мати кличе» (2001 р.), «Дві дороги» (2004 р.), «Ода батьківській хаті» (2010 р.).

Щиро зраділа я, коли Тетяні вдалося створити приватне видавництво «Духовна вісь», в якому вона є директором і яке видало мою книгу «Світло Вчительки» (2005). Приємно було репрезентувати у Львівському Палаці мистецтв видавництво «Духовна вісь» і мою нову книгу. Львів'яни мали радість зустрічі з Тетяною Домашенко.

Ми, львів'яни, пишаємося, що Тетяна полюбила наше місто, часто буває у Львові, є для нас шанованою і рідною.

Цього року, в час важких випробувань і втрат, зі щемом у серці беремо до рук нову збірку Тетяни Домашенко «Небесна Сотня Майдану». Вона, яка багато часу провела на Київському Майдані, знала багатьох його Героїв, пропустила весь біль втрат крізь своє серце і створила їм немеркнучий пам'ятник. Тетяна помістила на обкладинці книги портрети героїв Небесної Сотні. Зі щемом дивимося на їхні світлі обличчя. Їхні очі спрямовані в наші душі, запитують, чи не змарнуємо їхньої жертви, чи гідно продовжимо їхню справу… Ця збірка Тетяни Домашенко – великий, цінний дар сучасникам, джерело наснаги й плекання найвищих почуттів українців-патріотів.

Цей рік – ювілейний для Тетяни Домашенко. Отож, хочу привітати Тетяну Домашенко з її ювілеєм і від себе, і від усіх львів'ян – і тих, хто її знає, і тих, які люблять її поезію, не будучи знайомими з нею особисто. Думаю, що всі ми бажаємо Тетяні творчої наснаги, міцного здоров'я, тепла в родині, добрих друзів, здійснення всіх задумів. Особливо гаряче бажаємо зустріти наступний ювілей у мирі й спокої, у вільній і квітучій Україні, яку вона так любить.

Хай Ангел Господній хоронить Вас від усякого лиха, а Господь Бог дарує свої ласки на многії літа, дорога Тетяно!

Тетяна ДОМАШЕНКО

* * *

На пам'ятник Небесній Сотні
Сльозою творчою плачу,
Хай слово, мовлене сьогодні,
Запалить і мою свічу.
Таку болючу і гарячу,
Таку безвимірно сумну –
Вся Україна-Мати плаче…
Сльозою ж не спинить війну!
Гаряче серце – наче домна,
Душа нестримна, як вулкан,
Сльоза розплавилась і повна
Свинцю. Нехай тремтить тиран!
На пам'ятник Небесній Сотні
Вогнем сльозу гартую нині,
Щоб словом-кулею сьогодні
Служити Богу й Україні.

МОЛИТВА УКРАЇНИ

Я не окраїна, я не руїна,
Я – Україна, я – Україна!
Навік обрала собі дорогу:
Іду до Бога, іду до Бога.
Мій шлях ізміряє єдина міра –
Святая Віра, святая Віра.
Не знаю, хто там у центрі світу,
Я ж в центрі світла, і в серці світло.
Кличу Вас, люди, зліва і справа,
В святу Державу, в мою Державу.
В країну сонця, добра й свободи
Рушай, народе, рушай, народе!
Нас порятує від зла і крови
Голос любові, голос любові.
Вже час позбутись лиха-сваволі,
Плекаймо волю, плекаймо волю!
Пора звільнитись нам від прокляття –
Єднаймось, сестри, єднаймось, браття!
Плакати годі, годі тужити –
Нумо творити, нумо творити!
Будем служити Богу одному
І більше нікому, більше нікому!
Лиш перед Богом я на колінах,
Я – Україна, я – Україна.

НАША МОВА КАЛИНОВА…

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

Неправильно	Правильно
Нові кросовки…	Нові кросівки…
Мають бути використані на користь України…	Мають бути використані для добра України…
Мітингуючі…	Мітингувальники…
Напиток…	Напій…
З отриманням незалежності…	Зі здобуттям незалежності…
Йому подобається люба пісня…	Йому подобається будь-яка пісня…
Плодовитий край…	Родючий край…
Пошлий анекдот…	Непристойний анекдот…
Тут дощі дуже рідкісні…	Тут дощі – дуже нечасті…
Рознічна ціна…	Роздрібна ціна…
Заключати в обійми…	Обнімати (схопити в обійми)…
Здійснюються контакти…	Налагоджуються контакти…
Що має почувати хворий під час операції…	Що відчуває хворий під час операції…
Надіти чоботи…	Взути чоботи…
Найнявся в пастухи…	Найнявся пастухом (за пастуха)…
Виділені для харчування…	Виділені на харчування…
Виділеною стрічкою у вірші…	Окремим рядком у вірші…
Кожен з тих разів…	Кожного разу…
Найскоріше…	Найшвидше…
Під стать…	До пари…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Практичні посібники Марії Волощак **«Особливості правопису, відмінювання та походження імен», «Неправильно – правильно. Довідник з українського слововживання», «Збірник мовностилістичних порад лінгвістів, літературознавців, публіцистів», «Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв»** можна замовити за тел.: (044)353-19-77, моб.: (095)718-98-00, (068)789-59-12, e-mail: **voloschak@yandex.ru**

ТВОРЧІСТЬ НАШИХ ЧИТАЧІВ

Сергій БОРЩЕВСЬКИЙ

РУБАЇ

В Кремлі заборонили кольори,
Що уквітчали наші прапори,
А ген у синім небі жовте сонце
На срань кремлівську дивиться згори.

Говорить і показує Москва
Такі вже брехні і такі дива –
В державного орла її, напевно,
Вже й друга не працює голова.

Чорти шаліли в пеклі дотемна,
Так їх повеселила новина,
Коли московський патріарх Кирило
Благословив ракету «Сатана».

Російські дипломати залюбки
На чорне кажуть біле й навпаки,
А те, що світ давно не йме їм віри,
Цим чуркінним, напевно, невтямки.

До Арктики підтягує війська
Росія – в неї місія така:
Обороняти там російськомовних
Моржа, тюленя та вівцебика.

Хотіли будувати «русскій мір»
Ціною зради біля моря й гір,
Та Путін щодо них мав інші плани:
Тепер вони освоюють Сибір.

Що схоче Путін устругне, та й квит,
А пропаганда робить знов кульбіт,
Бо мусить цілий світ переконати,
Що він не те, про що співає світ.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор – Степан Брацюнь,
головний редактор – Марія Базелюк.
Редакційна колегія: Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9